

Amonita

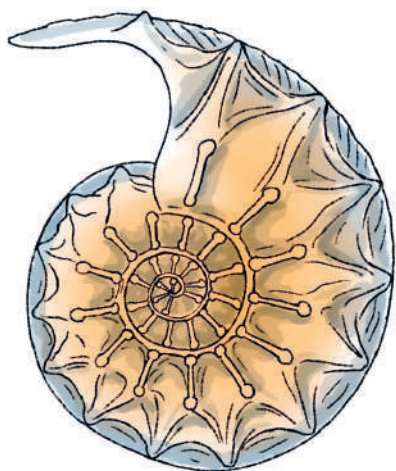
v bludišti
záhad

Petr Stančík
ilustrovala
Galina Miklínová

Amonita

v bludišti záhad

*Amoniti ze sbírky Amonitů
obj. č. 23*

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Petr Stančík, 2025

Cover and illustrations © Galina Miklínová, 2025

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2025

ISBN 978-80-277-6785-4 (pdf)

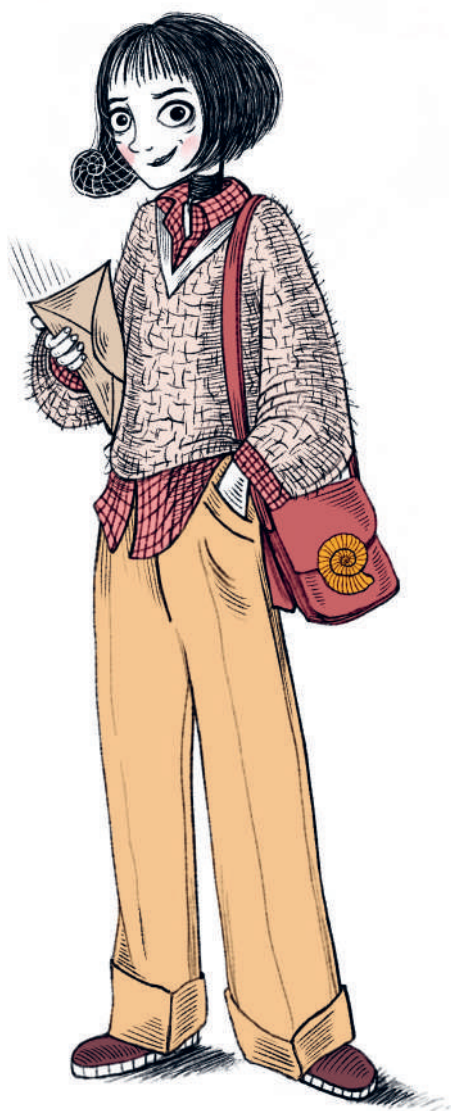
Amonita

v bludišti záhad

Petr Stančík

ilustrovala Galina Miklínová

Ty, kdo držíš tuhle knížku v ruce,

svět kolem tebe je plný neviditelných vláken – tajemství, která čekají, až je někdo rozplete. Ulice, jimiž denně chodíš, nesou svoje příběhy. Lidé, které potkáváš, skrývají v očích víc, než prozrazují slovy. Je to, jako by měl svět milióny kapes a v každé z nich schovával malý záhadný poklad.

Řešit záhady má smysl. Ne proto, aby člověk vypadal chytře, ale proto, že každá nalezená pravda Ti pomáhá pochopit svět. Když odhalíš nějaký zločin, zjistíš, že být čestný a poctivý je dobré ne proto, že se to „má“. Ale proto, že být čestný a poctivý je prostě fajn. A když se naučíš dívat pozorně, zjistíš, že se nic neděje jen tak náhodou – a že všechno dobré i špatné na světě má svůj smysl.

Ale nezapomeň: tou vůbec největší záhadou je vždycky každý sobě sám. Tvoje myšlenky, sny a obavy jsou jako mapa neobjevené krajiny, kterou se teprve učíš číst. A pokud budeš hledat odpovědi kolem sebe, možná najdeš i ty, které máš uvnitř.

Každý příběh nemá dobrý konec, takový už je život. Ale zvědavost je dobrá vždycky. A nikdy se neboj ptát.

Tvá Amonita

P. S.

Už pro Tebe chystám další knihu svých záhad, tak se těš!

Zpráva mrtvých holubů

„Největší trhák sezóny: *Láska v bublinové síti* – První opera na světě složená živou velrybou!“ slibovaly plakáty. A opravdu, ze začátku to znělo docela zajímavě. Po třech hodinách se však vrzání smyčců, kvílení žestí a pištění sopranistek, napodobujících podmořské zpěvy keporaků, proměnilo v čiré mučení. A já v duchu zuřila: „Paní Kleštířová je očividně poněkud masochistka!“ Vstupenku na velrybí operu mi totiž daroval náš soused Kleštíř. Prý si ji koupila jeho manželka, pak ale náhle onemocněla. Šťastná to žena.

Opona konečně padla jako první facka na hasičském bálu. Vyzvedla jsem v šatně bundu, přehodila si ji přes bílé večerní šaty a pádila domů nakrmit svoje miláčky.

Doma jsem neztrácela čas převlékáním, popadla jsem pytlík se zrním a běžela na plochou střechu našeho domu, kde mám holubník. Budou už určitě hladem bez sebe.

Na střeše se mi však naskytl hrůzný obraz: sedm bílých hlav mých poštovních holubů šampionů viselo bezvládně ze svých krbců.

Poznámka pro neholubáře: krbec je díra v holubníku, aby holub mohl dovnitř a ven. Jasně?

Upustím krmení na zem a беру svého nejmilejšího holuba Tesáka do dlaní. Foukám mu do zobáčku a zkouším ho oživit, ale všechno je marné. Vytáhnu z krbců i ostatní. Všichni jsou studení jako ušní lalůčky himálajského yettiho.

Jsem autistka. Lidé si o nás autistech myslí, že necítíme žádné emoce. Ale my je cítíme. Nejspíš ještě mnohem víc než ostatní lidé. Jenomže je ze sebe neumíme dostat ven. Pohled na bledé mrtvolky mi vyrazil dech. Kleknu si na kolena, začnou mi téct velké těžké slzy. Tisknu si Tesáka na hrud', jako by bušení mého srdce mohlo probudit to jeho.

Když mě přešel pláč, přišel na řadu vztek. Kopala jsem do holubníku jako šílená a vyřvávala pomstu k nebi. Konečně jsem se uklidnila a začala zase přemýšlet. Musím najít vraha a arcikrutě se mu pomstít.

Sešla jsem po schodech do našeho bytu a ve spíži vytáhla hermeticky uzavřenou dózu. Odpočítala jsem dvacet šest zrněk kávy arabika z Kostariky plus třináct zrněk kávy robusta z Etiopie a v ručním mlýnku je umlela na střední hrubost. Kávu jsem nasypala na sítko do konvičky Moka Express italského inženýra Alfonsa Bialettiho z pravého hliníku, přistavila jsem k šatní skříni štafle a na vršku uvařila šálek voňavé kávy (bez mléka, bez cukru, bez řečí).

Mamka se čílí, že vařím na skříni, protože pára z konvičky vyžírá do stropu kolečko. Nechápe, že každý

metr navíc je dobrý. Nejlepší chuť má totiž káva vařená při 93 stupních Celsia. Teplota varu vody roste s tlakem vzduchu a tím pádem klesá s nadmořskou výškou. Podlaha našeho bytu leží 247 metrů nad mořem čili u nás doma se voda vaří při 99 stupních. Na těch ideálních 93 stupňů se var sníží až kolem 2000 metrů nad mořem. Proto nejlepší kávu v Česku můžete dostat na vrcholku Sněžky.

S kouřícím šálkem v ruce jsem se zavrtala do svého myslokřesla.

Myslokřeslo je mamutí ušák, který jsem zdělila po babičce. Původní kytičkované čalounění se mi nelíbilo, takže jsem ho rozpárala. Masité uši jsem zvenčí obalila olověným plechem, který mi při sezení stíní hlavu od slunečního větru i reliktního záření, takže moje myšlenkové pochody mohou nerušeně pochodovat. Vylepšené křeslo jsem na závěr potáhla novou látkou s oranžovými spirálami na šedém pozadí. Šedá a oranžová barva samy o sobě nejsou nic moc, ale dohromady ladí úžasně. Oheň a popel. Oranžová šedou nabíjí energií. Šedá oranžové na oplátku dává řád a kontrastem ji rozzařuje.

Jakmile ve mně zmizela poslední kapka kávy, bylo mi jasné, že ze všeho nejdřív musím zjistit příčinu úmrtí. Vyběhla jsem tedy zpátky na střechu a přesně v tu chvíli zvony na věžích kostelů po celém Lermu začaly odbíjet půlnoc. Pod studeným měsíčním světlem vrhaly věci řídké stíny připomínající obrysy přízraků. Napadlo mě: co když tu vrah právě teď čeká na mě? A hned mi podél páteře naskočila husí kůže. Rychle jsem holubí mrtvolky naskládala do pytlíku od zrní a letěla domů, div jsem se nepřizabila na schodech. Doma v bezpečí jsem oběti uložila na svou poličku v lednici, kam nikdo jiný nesmí, rychle se osprchovala a zalezla do pe-pe čili peřinového pelechu.

Druhý den hned ráno jsem zašla do pitevny Kriminologického ústavu za doktorem Klábosem. Známe se spolu ze závodů poštovních holubů, je vášnivý chovatel stejně jako já. Přijal mě se skalpelem v ruce nad čerstvě otevřenou mrtvolou nějaké slečny přibližně v mém věku.

„Vidíš, Amonito? Když budeš chodit sama na odlehlá místa, dopadneš jako ona,“ řekl a vytáhl z kapsy bílého pláště balíček zavнутý do ubrousku. „Dáme si na chvíli pauzu,“ pronesl směrem k mrtvé dívce, vybalil z ubrousku krajíc chleba obložený tlustými skrojky salámu a zakousl se do něj.

„Vidíte, doktore Klábosi?“ využila jsem faktu, že patologovy čelisti právě plně zaměstnávalo žvýkání. „Když se budete dál cpát uzeninami, dopadnete ještě hůř. Například já nejím žádné mrtvoly, jenom rostlinnou stravu, mléčné výrobky, občas vejce, proto jsem ztepilá a zdravá.“

„Přece to nemůže být tak špatné, když je to tak dobré,“ hájil Klábos svůj salám. „Ale kvůli jídelníčku jsi určitě nepřišla.“

Takže jsem mu vyprávěla, jak jsem včera večer našla své šampióny v holubníku mrtvé. Klábos chápal moji bolest a slíbil, že bude mé miláčky pítvat. Pro výsledky si mám přijít zítra.

Rozloučili jsme se holubářským pozdravem „vrků zdar“ a já z pitevny vystartovala jako oživlá mrtvola maratonského běžce, takže jsem ještě stihla začátek školy. Odpoledne jsem na střeše pečlivě prozkoumala holubník a okolí lupou, jenže pachatel po sobě nenechal žádné stopy.

Příští ráno mě doktor Klábos na pitevně už čekal. Pod očima se mu otáčely kruhy z nevyspání.

„Měla jsi pravdu, Amonito. Tvoji holubi byli zavražděni, přesněji řečeno otráveni jedem,“ uvítal mě.

„Jak jste na to přišel, doktore?“ vyzvídala jsem.

„Při pitvě jsem zjistil, že holubi nemají žádné zranění. U všech byla stejná příčina smrti – zástava srdce. A všichni měli v žaludcích zrní jenom nepatrně natrávené.“

„To znamená,“ doplnila jsem ho, „že museli zemřít ihned poté, co to zrní sezobali.“

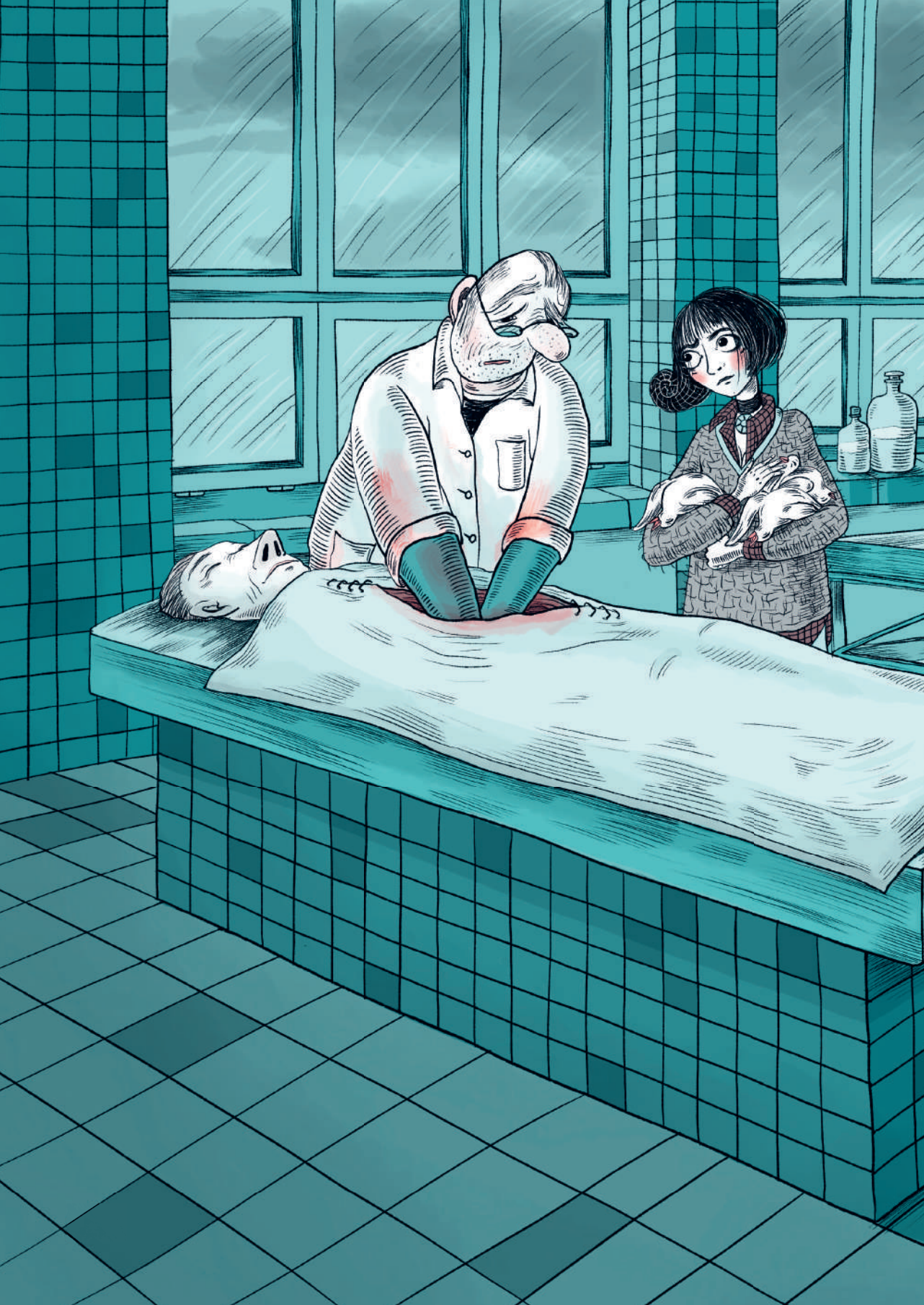
„Přesně tak!“ dostal se Klábos do ráže. „Jedna moje holubice trpí nevyléčitelnou chorobou. Už dlouho jsem ji chtěl zbavit utrpení. A tak jsem jí trochu toho zrní nasypal k večeři. Vzápětí zemřela na zástavu srdce. Tím jsem dokázal, že zrní bylo napuštěné prudkým jedem. Celou noc jsem se v laboratoři pokoušel určit, jakým přesně. A odhalil jsem to až k ránu. Je to totiž velice vzácný jed, takzvaný neurotoxin, který se vyskytuje jen u jediného druhu zvířat.“ Doktor se odmlčel a očima se pásl na mé zvědavosti.

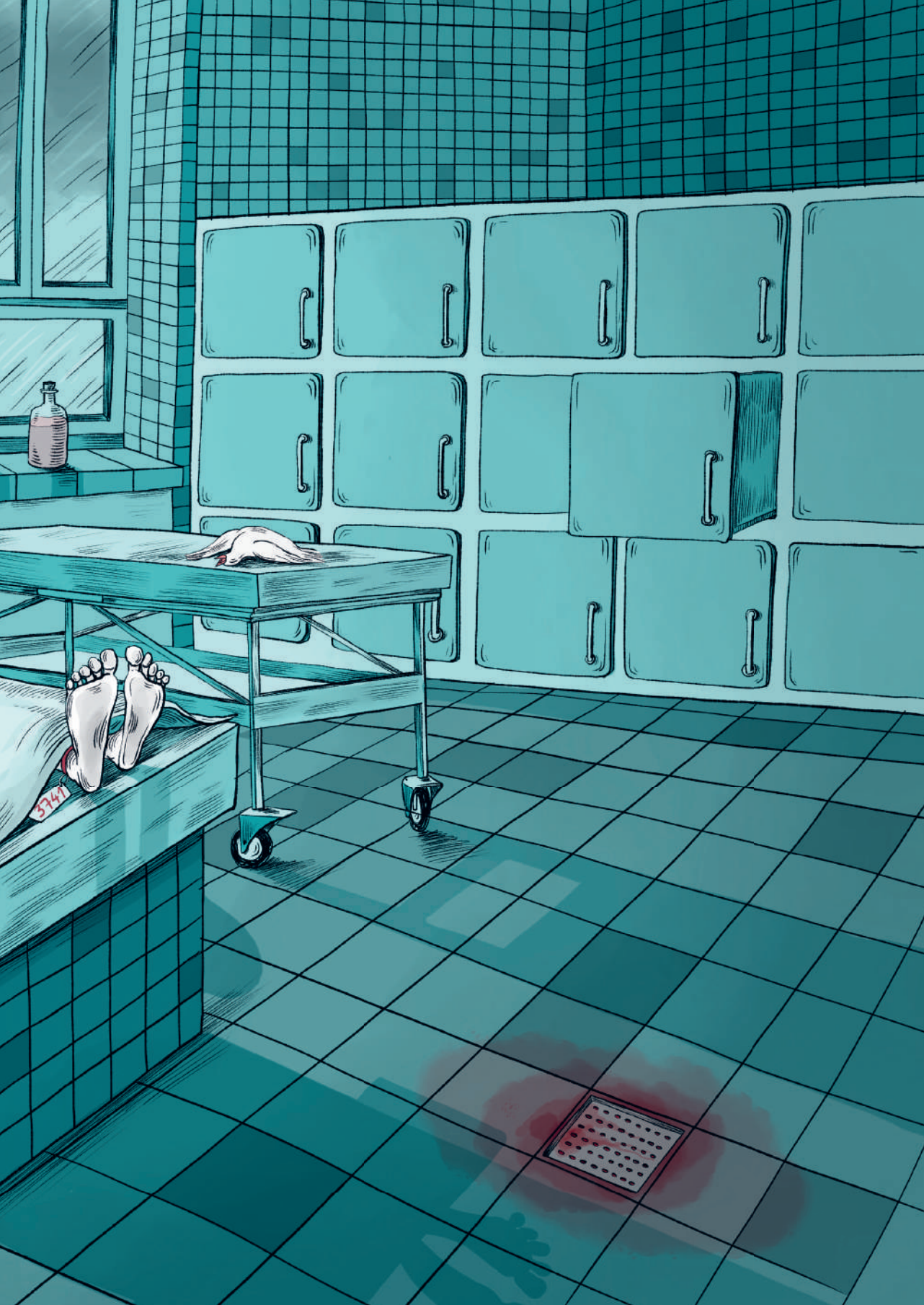
„Nemučte mě, doktore,“ zalomila jsem zoufale rukama. Samozřejmě jen proto, abych mu udělala radost. Vždyť ten chudák kvůli mně vůbec nespál. „Kterýpak druh to je?“

„Australský ptakopysk podivný!“ triumfoval doktor. „A pouze samci ptakopyska mají jedové žlázy, ze kterých vylučují jed zvláštními ostruhami na zadních nohách.“

Poděkovala jsem a vrátila jsem se z pitevny do světa živých.

Kde by pachatel mohl sehnat ptakopysčí jed? Odpověď se zjevně skrývala někde za zdmi zoologické zahrady. Jenže mám hrozný zábrany mluvit s lidmi, které neznám. Proto jsem musela skoro hodinu meditovat, než jsem se odhodlala tam zavolat.

Na sebevědomí mi nepřidalo, ani když se z přístroje ozval řev lva, přerušný našťvaným ženským hlasem: „Arnošte, přestaň mi laskavě brát telefon! Haló, tady ředitelka zoo Tlanková. Co si přejete?“

„Dobrý den, tady Amonita,“ odpověděla jsem nejistě, „máte prosím samce ptakopyska podivného?“

„Ptakopysky nevedeme, samce ani samice. Ani my, ani žádná jiná zoo na celém světě, kromě těch u protinožců. Australské zákony totiž přísně zakazují vyvážet ptakopysky mimo území Austrálie. Zato tady máme spoustu klokánů!“

Klokany si strčte do kapsy, řekla jsem v duchu, a nahlas: „Děkuji, ale klokany nehledám. Na klokanou. Totiž na shledanou.“

To tedy znamenalo, že si pachatel musel jed opatřit přímo v Austrálii.

Uvařila jsem si čerstvou konvičku kávy a svěřila se do náručí svého myslokřesla. Co by teď asi udělal kapitán Karakal? Bezpochyby by pátral po vrahovi vylučovací metodou. Asi takto:

Přišel holubovrah na střechu z našeho domu, nebo zvenčí? Kdyby to byl někdo cizí, musel by na dveřích u vchodu do domu vypáčit zámek. A páčení na zámku vždycky zanechá stopy. Sešla jsem po schodech dolů a ve světle baterky zámek pečlivě prozkoumala pod lupou. Škrábanců na něm sice byla spousta, ale všechny byly zašlé patinou čili staré. Na zkoušku jsem do mosazného povrchu zámku rýpla klíčem a můj škrábanec jako jediný svítil novotou. Cizí osoby tedy mohu vyloučit. To znamená, že pachatelem byl jeden z mých sousedů. Jenže který?

Pro názornost jsem z kartónu vystříhala a slepila model našeho domu, na rozdíl od toho skutečného

rozříznutý shora dolů jako obrovským nožem, takže se dal uprostřed rozevřít, aby bylo vidět dovnitř. Pak jsem z papíru vystříhala figurky všech jeho obyvatel a každou postavila na své místo v domě. Zabrало mi to celý den, ale výsledek za tu piplačku rozhodně stál.

Úplně dole leží původně gotické, dnes památkově chráněné sklepy, kde nikdo nebydlí. Ovšem až na Dutého Drnkala. To je náš nejstarší soused, kostlivec s rezavým hřebem, který mu shora do temene hlavy zatloukla jeho milovaná, ne však milující manželka, když byl ještě živý. Aby už živý nebyl. Což se povedlo a od té doby tady už přes čtyři století straší. Dutý Drnkál je dekorativní a celkem neškodný. Projevuje se jen tím, že každý pátek o půlnoci vyleze ze sklepa, kráčí dolů Bičovou ulicí a kostlivým ukazovákem prostrčeným skrz oční důlek do vlastní lebky vybrnkává na hřebík smutnou melodii. Podle toho, jak klope dolní čelisti, přitom nejspíš i zpívá, bez hlasivek ovšem není nic slyšet.

V přízemí vlevo od vchodu je čajovna „Uvařeno na hořícím ptáku Fénixovi“ slečny Kosmaté a vpravo hodinářská dílna mistra Pelhřima. Ti ovšem používají každý svůj vlastní vchod a klíče od našeho domu nevlastní.

V prvním patře nalevo bydlí spisovatel Potok, který se snaží napsat román, jenomže při psaní pije tolik piva, že pokaždé zapomene, co chtěl vlastně napsat. Pak si otevře okno, položí psací stroj na parapet a pro inspiraci hledí na oblohu. A moji holubi mu pouští exkrementy rovnou na rukopis. Vlastně pouštěli.

Potok měl tedy k vraždění holubů jasný důvod.

Napravo od něj bydlí manželé Kleštířovi. On pracuje jako revizor jízdenek na dráze a ona uklízí trezor v bance. Jsou to milí lidé. Až na to, že paní Kleštířová často posílala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Amonita v bludišti záhad.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.